

Arrest

nr. 62 027 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2011.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter C. BAMPES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CHAYA-MOGHRABI, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 februari 2011 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 23 februari 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Poolse autoriteiten om de overname van de verzoekende partijen. Op 4 maart 2011 laten de Poolse autoriteiten weten in te stemmen met het verzoek tot overname.

Op 16 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat hij op 10.02.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “(...)” op 20.02.1957.

Uit het Eurodacverslag van 10.02.2011 blijkt dat betrokkene achtereenvolgens asiel gevraagd heeft in Polen, Oostenrijk, Zwitserland, Luxemburg en Oostenrijk. De Poolse overheid heeft op datum van 04.03.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.02.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Polen, Oostenrijk, Zwitserland, Luxemburg, en nog tweemaal Oostenrijk. Betrokkene verklaarde verder dat hij in november 2006 met de trein vanuit Tsjetsjenië naar Brest (Wit-Rusland) reisde. Vanuit Brest zou hij vervolgens met de trein naar Polen gereisd zijn waar hij in november 2006 toekwam, asiel aanvroeg en ongeveer vier maanden verbleef. In maart 2007 zou hij vervolgens vanuit Polen met de vrachtwagen vertrokken zijn richting Oostenrijk waar hij begin 2007 asiel aanvroeg en ongeveer drie jaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij vanuit Oostenrijk met de trein naar Zwitserland gereisd zijn waar hij asiel aanvroeg en vier en een half tot vijf en een halve maand verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij vanuit Zwitserland met de trein naar Luxemburg gereisd zijn waar hij asiel aanvroeg en ongeveer twee maanden verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij met de trein van Luxemburg naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij opnieuw asiel aanvroeg en ongeveer één week in Traiskirchen verbleven zou hebben. Begin mei 2010 zou hij vervolgens vanuit Oostenrijk met de tram, trein en twee auto's via twee onbekende plaatsen naar Kiev in de Oekraïne gereisd zijn. Waar betrokkene in Kiev verbleven zou hebben kan hij niet aangeven aangezien hij noch het adres, noch het dorp, noch de regio blijkt te kennen. Op 07.02.2011 of 08.02.2011 zou betrokkene met de minibus en via onbekende plaatsen van Kiev naar België gereisd zijn waar hij op 08.02.2011 of 09.02.2011 zou zijn aangekomen en op 10.02.2011 asiel aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene stelt dat hij overal in Europa een negatieve beslissing kreeg op zijn asielaanvraag.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 10.02.2011 en betrokkenes verklaringen van 15.02.2011 werd op 23.02.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 04.03.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes echtgenote A.E. (...) (o.v. 6.765.677), zijn drie minderjarige kinderen A.M. (...) (°18.11.2009), A.M. (...) (°06.05.2005), en zijn +16-jarige dochter A.Z. (...) (°26.03.1994) voor wie een individueel terugnameverzoek verstuurd werd en dit voor allen op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening

Met betrekking tot betrokkenes verklaringen dat hij het grondgebied van de Dublin-staten verlaten zou hebben begin mei 2010 dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene legde om dit aan te tonen een doktersvoorschrift uit Oekraïne voor dd. 05.09.2010. Het neerleggen van een doktersvoorschrift uitgegeven op een bepaalde plaats op een bepaalde datum, in casu 05.09.2010) bewijst echter niet dat men gedurende meer dan drie maanden het grondgebied van de Dublin-staten verlaten heeft. Het toont enkel aan dat er op 05.09.2010 eventueel een doktersvoorschrift is opgemaakt in Oekraïne. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als

persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.02.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat in andere landen zijn asielaanvraag werd afgewezen (DVZ, vraag 19) Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het volgens van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn asielaanvraag in andere landen is afgewezen, neerkomt op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat zijn meerderjarige dochter Z. (...) die ongeveer 21 jaar oud zou zijn in Gratz in Oostenrijk zou verblijven maar dat hij niet weet of ze ondertussen de naam van haar man heeft overgenomen (DVZ, vraag 17). Rekening houdende met bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij een druk op zijn schedel ervaart en last heeft van hoge bloeddruk en gastritis aan de maag (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze ingeroepen gezondheidsproblemen dient te worden opgemerkt dat medische redenen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien nodig, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zijn om te reizen. Op 04.03.2011 diende betrokkene's echtgenote A.E. (...) (o.v. 6.765.677) per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, voor betrokkene en haar drie minderjarige kinderen Z. (...), M. (...) en M. (...). Op 15.03.2011 werd inzake deze aanvraag door de bevoegde dienst een beslissing genomen dat de aanvraag onontvankelijk is wegens het niet gebruik maken van de standaard medische getuigschriften zoals vereist door artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24.01.2011 dat op 29.01.2011 in voege trad.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Op 16 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat zij op 10.02.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “(...)” op 25.08.1967.

Uit het Eurodacverslag van 10.02.2011 blijkt dat betrokkene achtereenvolgens asiel gevraagd heeft in Polen, Oostenrijk, Zwitserland, Luxemburg en Oostenrijk. De Poolse overheid heeft op datum van 04.03.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar drie minderjarige kinderen A.Z. (...) (°26.03.1994), A.M. (...) (°18.11.1999) en A.M. (...) (°06.05.2005).

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 15.02.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvroeg in Polen, Oostenrijk, Zwitserland, Luxemburg, en nog tweemaal Oostenrijk. Betrokkene verklaarde verder dat zij in november 2006 met de trein vanuit Tsjetsjenië naar Brest (Wit-Rusland) reisde. Vanuit Brest zou ze vervolgens met de trein naar Polen gereisd zijn waar ze in november 2006 toekwam, asiel aanvroeg en ongeveer drie tot vier maanden verbleef. In maart 2007 zou ze vervolgens vanuit Polen met de vrachtwagen vertrokken zijn richting Oostenrijk waar ze in maart 2007 asiel aanvroeg en ongeveer twee en een half jaar verbleven zou hebben. In juli of augustus 2009 zou ze vanuit Oostenrijk met de trein naar Zwitserland gereisd zijn waar ze in juli of augustus 2009 asiel gevraagd zou hebben en een half jaar verbleven zou hebben. In februari 2010 zou ze vanuit Zwitserland met de trein naar Luxemburg gereisd zijn waar ze asiel aanvroeg en ongeveer twee en een halve maand verbleven zou hebben. Eind april 2010 zou ze vervolgens met de trein van Luxemburg naar Oostenrijk gereisd zijn waar ze asiel aanvroeg en in Traiskirchen verbleven zou hebben. Eind mei 2010 zou ze vervolgens vanuit Oostenrijk met de minibus naar Kiev in de Oekraïne gereisd zijn. In augustus 2010 zou ze vanuit Kiev met de trein en bus via Min Vody (Rusland) naar Mazdok in Noord-Ossetië gereisd zijn en vervolgens naar Kratsvoje in Tsjetsjenië waar ze eveneens in augustus 2010 zou zijn aangekomen. Op 17.09.2010 zou ze vanuit Kratsvoje met de auto en minibus en trein via Mazdok en Min Vody naar Kiev zijn gereisd waar ze op 19.09.2010 zou zijn aangekomen. Begin december 2010 zou ze vanuit Kiev met de auto naar Oostenrijk gereisd zijn waar ze begin december 2010 aankwam en asiel aanvroeg en waar ze verbleef tot 28.12.2010. Die dag zou ze vanuit Oostenrijk gerepatrieerd zijn naar Polen waar ze op 28.12.2010 aankwam, asiel aanvroeg en verbleef tot 31.12.2010. Op 31.12.2010 zou ze met de auto vanuit Polen naar Kiev in de Oekraïne gereisd zijn waar ze op 01.01.2011 aankwam. Vervolgens zou betrokkene op 08.02.2011 vanuit Kiev met de minibus en via onbekende plaatsen naar België gereisd zijn waar ze op 10.02.2011 zou zijn aangekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat ze haar beslissing van haar asielaanvraag in Polen niet afwachtte en dat ze bij al haar andere asielaanvragen werd afgewezen en gerepatrieerd zou worden naar Polen.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 10.02.2011 en betrokkenes verklaringen van 15.02.2011 werd op 23.02.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 04.03.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes kinderen A.M. (...) (°18.11.2009), A.M. (...) (°06.05.2005), haar +16-jarige dochter A.Z. (...) (°26.03.1994) voor wie een individueel terugnameverzoek verstuurd werd en voor betrokkenes echtgenoot A.M. (...) (o.v. 6.765.677) en dit voor allen op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening

Met betrekking tot betrokkenes verklaringen dat ze het grondgebied van de Dublin-staten verlaten zou hebben eind mei 2010 dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene legt weliswaar een treinticket neer op naam van A. voor een treinreis van Min Vody (Rusland) naar Kiev (de Oekraïne) met vertrekdatum 18.09 (zonder vermelding jaar) en aankomstdatum 19.09 (zonder vermelding jaar) maar uit dit treinticket blijkt niet dat betrokkene effectief dit treinticket ook effectief gebruikt heeft voor het aangegeven traject (Min Vody naar Kiev). Het neerleggen van een treinticket voor een bepaald traject waarbij er één dag verschil zit tussen het moment van vertrek van de trein en het moment van aankomst op de bestemming, toont als element op zich niet aan dat men het grondgebied van de Dublin-staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. De vaststelling dat betrokkene na haar verklaarde vertrek vanuit Oostenrijk naar Kiev en vervolgens Tsjetsjenië opnieuw naar Oostenrijk zou zijn teruggekeerd begin december 2010 en vanuit Oostenrijk gerepatrieerd werd naar Polen doet alleszins

vermoeden dat betrokkene het grondgebied van de Dublin-staten voor niet langer dan drie maanden verlaten heeft aangezien de Poolse autoriteiten er geen enkel belang bij hebben om betrokkene na haar asielaanvraag in Oostenrijk begin december 2010 op 28.12.2010 door de Oostenrijkse autoriteiten naar Polen te laten repatriëren indien betrokkene langer dan drie maanden buiten het Dublin-gebied verbleven zou hebben en de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene aldus zou hebben opgehouden te bestaan. Met betrekking tot haar verklaring dat ze na haar repatriëring vanuit Oostenrijk naar Polen in Polen asiel aanvroeg en vervolgens op 31.12.2010 vanuit Polen naar Oekraïne zou zijn vertrokken waar ze vervolgens van 01.01.2011 tot 08.02.2011 zou hebben verbleven, dient te worden opgemerkt dat deze periode minder bedraagt dan drie maanden en derhalve Polen niet ontheft van haar verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Polen heeft deze verantwoordelijkheid bovendien op 04.03.2011 expliciet erkend door in te stemmen met het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten dd. 23.02.2011.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 15.02.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit de bestemming van het vervoer was (DVZ, vraag 19).

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa dat zij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat haar meerderjarige dochter Z.A. (...) (°13.09.1988) in Gratz in Oostenrijk zou verblijven met haar man en kind en dat die daar erkend zou zijn (DVZ, vraag 17). Rekening houdende met bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II Verordening derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat ze last heeft van stress en hartklachten (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze ingeroepen gezondheidsproblemen dient te worden opgemerkt dat medische redenen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien nodig, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zijn om te reizen. Op 04.03.2011 diende betrokkene per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, haar echtgenoot A.M. (...) en haar drie minderjarige kinderen Z. (...), M. (...) en M. (...). Op 15.03.2011 werd inzake deze aanvraag door de bevoegde dienst een beslissing genomen dat de aanvraag onontvankelijk is wegens het niet gebruik maken van de standaard medische getuigschriften zoals vereist door artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24.01.2011 dat op 29.01.2011 in voege trad.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België

is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties met haar drie minderjarige kinderen

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van 'de overtreding van het principe van het goede bestuur, van de overtreding van de wezenlijke formaliteiten, die nauwelijks van nietigheid, van de overmaat en het misbruik macht, van de overtreding van artikelen 9 en 62 van de wet van 15.12.1980 over de toegang tot het gebied, het verblijf, de instelling en de verwijdering van de buitenlanders en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen, van de overtreding van artikel 3, 8 of 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden voorgeschreven en de fundamentele vrijheden, het principe van goed bestuur alsmede van de duidelijke beoordelingsfout'.

De verzoekende partijen verklaren dat de verwerende partij op 4 maart 2011 twee brieven van de advocaat van de verzoekende partijen heeft ontvangen. De eerste betreft een vraag van 'geneeskundig regelen uiteenzettend de situatie van gezondheid van de eisers'. In de tweede brief stelt de advocaat van de verzoekende partijen ondermeer dat zij onmenselijke behandelingen hadden ondergaan in Polen en vragen zij uitdrukkelijke toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin-II-Verordening. De tweede brief 'benadrukt eveneens dat het arrest MSS van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in België zijn verplichtingen in verband met een verwijzing Dublin II had herhaald'. Zij voegt tevens verschillende 'ernstige verslagen over de gezondheidssituatie van de vluchtelingen en speciaal van Tsjetsjeense in Polen'. De verzoekende partijen zijn van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze brieven geenszins betreft in de motivering van de bestreden beslissingen.

In haar nota met opmerkingen zet de verwerende partij het volgende uiteen:

"(...) In een eerste en enig middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht en van de artikelen 3, 8, 13 van het EVRM.

Verzoekers menen dat de verwerende partij hun vraag om de asielaanvraag in België te behandelen naast zich neer heeft gelegd en geen rekening heeft gehouden met de medische attesten. Ze voegen toe dat ze in Polen onderworpen dreigen te worden aan mensonwaardige behandelingen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplichten terug te keren naar hun land van herkomst, doch houdt enkel de overdracht van aan de Poolse autoriteiten in.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het artikel 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1393, I, 148).

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het uiten van loutere beweringen, doch die worden niet gestaafd met concrete elementen. Verzoekers brengen geen begin van bewijs bij.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Met betrekking tot de medische attesten heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, wat vervolgens onontvankelijk werd verklaard. Voorts stelt de bestreden beslissing met betrekking tot die medische attesten het volgende:

" (...) medische redenen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin II Procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien nodig, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkenen niet in staat zijn om te reizen. "

Verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met de medische attesten.

Waar verzoekers menen dat de verwerende partij niet ingegaan is op hun verzoek om de asielaanvraag in België te behandelen, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen uiteenzet waarom, bij toepassing van artikel 3§2, artikel 7 en 15 van de Dublin II-Verordening, België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wat aan Polen toekomt.

Verwerende partij heeft de eer hierbij toe te voegen dat artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening ("de soevereiniteitsclausule") vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat verzoekster niet toe zelf te kiezen door welk land zij haar asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt België de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek.

"Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek". (RVV, arrest nr. 44.098, 28 mei 2010)

De Belgische staat kan derhalve niet worden verplicht verzoekers asielaanvraag te behandelen. In artikel 15, alinea 1 van de voormelde verordening staat duidelijk het woord "kan" en niet "moet". Het is immers niet verzoekers die bepalen welke staat hun asielaanvraag zal behandelen. (cfr. R.v.St., nr. 125.747, 27 november 2003 en RVV, arrest nr. 3293 van 29 oktober 2007)

In iedere hypothese behoort de keuze van de mogelijkheid tot de behandeling van een asielaanvraag door één bepaalde lidstaat niet aan de asielzoeker. Het is immers de bedoeling van de Europese reglementering om uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers reeds een asielaanvraag hebben ingediend bij de Poolse autoriteiten. De bestreden beslissing zet op correcte wijze uiteen dat door verzoekers niet werd aangetoond als zouden zij gedurende drie maanden het grondgebied van de Lidstaten verlaten hebben.

De bestreden beslissing houdt geen miskenning in van de door verzoeker aangehaalde wetsartikelen. Verwerende partij merkt op dat verzoekers geen uiteenzetting geven van een ingeroepen schending van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekers maken verder ook geenszins aannemelijk dat er voor hen persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt, en dit allerminst gezien de garanties verleend door de Poolse overheid.

Er is voldaan aan artikel 3 EVRM wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr, R.v.St. 1991, z.p.). De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is niet ernstig. (...)"

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening en het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvragen die aan Polen toekomen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 4 maart 2011 een eerste schrijven met als opschrift *'A.E. (...) en haar familie: aanvraag van regelen van verblijf wegens medische redenen overeenkomstig het artikel 9ter van de wet van 15/12/1980'* en een tweede schrijven met als opschrift *'A.E. (...) en haar familie: Asielverzoek en subsidiaire bescherming'* hebben gericht aan de verwerende partij. Het eerste schrijven betreft een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15 maart 2011. De bestreden beslissingen verwijzen tevens naar deze aanvraag. De eerste bestreden beslissing stelt dat: *'Op 04.03.2011 diende betrokkene echtgenote A.E. (...) (o.v. 6.765.677) per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, voor betrokkene en haar drie minderjarige kinderen Z. (...), M. (...) en M. (...). Op 15.03.2011 werd inzake deze aanvraag door de bevoegde dienst een beslissing genomen dat de aanvraag onontvankelijk is wegens het niet gebruik maken van de standaard medische getuigschriften zoals vereist door artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24.01.2011 dat op 29.01.2011 in voege trad.'* en de tweede bestreden beslissing stelt het volgende: *'Op 04.03.2011 diende betrokkene per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, haar echtgenoot A.M. (...) en haar drie minderjarige kinderen Z. (...), M. (...) en M. (...). Op 15.03.2011 werd inzake deze aanvraag door de bevoegde dienst een beslissing genomen dat de aanvraag onontvankelijk is wegens het niet gebruik maken van de standaard medische getuigschriften zoals vereist door artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24.01.2011 dat op 29.01.2011 in voege trad.'*

Het tweede schrijven van 4 maart 2011 verzoeken de verzoekende partijen om de *'clause van soevereiniteit toe (te) passen'* en zijn ze van mening dat *'een terugkeer in Polen volkomen in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou zijn, in zoverre zij het gevaar zouden lopen onmenselijke behandelingen te ondergaan en die in dit land beschadigen en dat de behandeling van hun asielaanvraag zouden zijn zo snel en doeltreffend dat zij zouden dreigen om in hun geboorteland teruggestuurd te worden waar zij de dood dreigen'*. De verzoekende partijen verwijzen naar verschillende verslagen, die tevens bij het schrijven werden gevoegd, en verduidelijken dat hun veiligheid in Polen niet gewaarborgd is daar zij reeds onmenselijke handelingen hebben ondergaan in Polen en dat zij reeds drie keer werden teruggestuurd. Uit de stukken van het administratief dossier en uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij kennis had van dit schrijven voor het nemen van de bestreden beslissingen van 16 maart 2011. In de nota met opmerkingen wordt dit tevens niet ontkend. In de bestreden beslissingen en de nota met opmerkingen wordt enkel verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 maart 2011 maar geenszins naar het schrijven in verband met hun aanvraag van het statuut van vluchteling.

Uit het motief: *"(...) Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van*

Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.(...) Met betrekking tot deze ingeroepen gezondheidsproblemen dient te worden opgemerkt dat medische redenen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien nodig, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zijn om te reizen. (...)Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003.(...)”, in de eerste bestreden beslissing en het motief: “(...)Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. (...) Met betrekking tot deze ingeroepen gezondheidsproblemen dient te worden opgemerkt dat medische redenen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien nodig, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zijn om te reizen. (...) Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. (...)” in de tweede bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat verwerende partij kennis heeft genomen van voormelde aanvullende stuk. In de bestreden beslissingen wordt echter met geen woord gerept over het tweede voormelde schrijven van 4 maart 2011.

De verwerende partij heeft zodoende niet alle elementen die op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen aanwezig waren in het administratief dossier in overweging genomen. Bijgevolg stelt de Raad vast dat het kennelijk onredelijk is om bij het nemen van de bestreden beslissingen zich niet te baseren op het op 4 maart 2011 gevoegde schrijven. Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond. De bestreden beslissingen schenden de materiële motiveringsplicht.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigerig van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2011 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS, voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS